

DE BEER : VOGELRESER -

VAAT
OF
INDUSTRIE -
TERREIN

Als deze Kijfhoek uitkomt zullen de grote sterns zeker al eieren hebben op de Noordelijke punt van de Beer. Dit jaar zullen ze nog hun jongen hier groot kunnen brengen, maar het zal wel de laatste keer zijn. Volgend jaar zullen ze een andere nestgelegenheid moeten vinden en dan behoort één van Nederlands grootste Grote Sternkolonies weer tot het verleden. Dan zal hier het trillen van pneumatische hamers klinken in plaats van het gekrijs der grote sterns. Nog is het niet te laat, nog kunnen de zaken een keer nemen, maar dan zal het snel moeten gebeuren, want reeds zijn de slopers op Rozenburg aangekomen en de eerste boerderij en zijn met de grond gelijk gemaakt. Nog een keer zal het koren hier boven de akkers wuiven, maar volgend jaar zal een scheepswerf de plaats innemen van enkele honderden h.a. kostbare landbouwgrond. Aan de ene kant poldert men land in om zodoende meer grond te krijgen en aan de andere kant wordt eerder drooggemaakte kostbare grond weer prijsgegeven aan de machtige armen van de industrie, die in snel tempo alle goede aarde opslokt voor geweldige industrieterreinen.

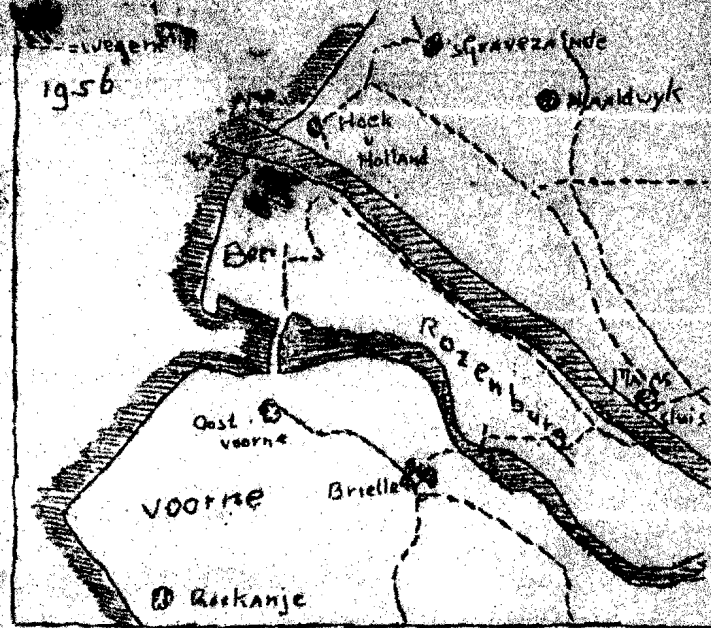
Drie eeuwen lang heeft er rust geheerst over dit gebied. Aan het einde van de 15e eeuw was hier alleen nog maar water. Bij 's Gravenzande boog de kust van Holland naar binnen en bij Voorne boog hij weer naar zee. Omstreeks het midden van de volgende eeuw staken enkele zandplaten boven deze plas water uit en deze vormden het fundament voor twee eilanden, Rozenburg en Blankenburg. Deze twee eilanden waren gescheiden door het Sparregat (zie kaartje). Enkele jaren later vestigden zich hier twee vogelaars, die het eiland Rozenburg in pacht hadden gekregen van de Staten van Holland op de voorwaarde een bepaalde hoeveelheid grond in te dijken. Aan het eind van de pachttijd bleek dat ze anderhalf maal zo-

veel grond hadden ingedijkt dan afgesproken was. Een honderd jaar later slibde het Sparregat dicht en zo ontstond het eiland Rozenburg. Intussen had deze vruchtbare grond de aandacht getrokken van enkele boeren, die zich met hun gezin hier vestigden.

Het is te begrijpen dat dit gebied een uitstekende broedplaats was voor vele meeuwen en sterns. In de dertiger jaren zag men de noodzaak in hier een vogelwachter te plaatsen en

Enkele jaren later werd dit gebied aangekocht door de stichting "De Beer" te laas, neemt vooral in de laatste jaren na de oorlog de belangstelling voor de Beer erg toe, met het resultaat dat de rust die er heerste ging verdwijnen. Nu echter doemt een grote vijand op, "de industrie". De enorme hoeveelheden walm en stank, die tot nu toe bij de Waterweg een stilstand waren toegeroepen, zullen nu verder hun vernietigende werking gaan beginnen. Op 't oogenblik eet de boer nog even broedt de kievit nog op 't groene strand, maar het hout van boerderij en schuur is al getaxeerd. Dit zal natuurlijk een enorme verandering teweeg

brengen in het landschapsbeeld. Maar het zal niet bij een scheepswerf blijven. Er staan op 't oogenblik dingen op stapel, die ook ons beste excursieterrein zullen verpesten. En de reactie? Ik neem letterlijk enkele zinnen over uit 't weekblad Panorama: dan zal Rozenburg een industrie-streek zijn met mooie brede wegen, moderne arbeiderswoningen en misschien zelfs wel een tunnelverbinding met het vasteland. Dit alles zal de welvaart van Rozenburg en van heel Nederland ten goede komen en daarom zal niemand er bezwaren tegen kunnen maken. (!! A)

Nog is het niet te laat, nog zitten hier 's winters honderden kleine zwanen, nog zal het groene strand dit jaar paars zien van de lamsoor, nog schreeuwt de grutto boven hetzelfde groene strand en nog schommelt de bruine kiek boven de Zuidpunt. Nog kan het veranderen. Maar het zal moeilijk zijn het oude beeld van slijk en duin van de ondergang trachten te redden, want achter dit gehele plan staan vele miljoenen. Maar, late men wel bedenken, dat deze miljoenen guldens de rust niet kunnen teruggeven en dat de duizenden sterns die er tot op de huidige dag gebroed hebben meer waard zijn.

Nog is het niet te laat, laten we hopen dat het ook werkelijk niet te laat zal zijn.

Arie.

Door afwezigheid van de redacteur is dit een leeg plekje.

De Kijfhoeck, D. VI. N. 7. N., 19. 10, nr. 5,
mei 1956